

Книгата на Даниил — сто и първа

Продължаващата борба за оправдание чрез вяра: исторически анализ на отстъплението в протестантизма

Jeff Pippenger

2024-02-29

Вестта, донесена от старейшините Джоунс и Уагонър в бунта от 1888 година, беше вестта за оправдание чрез вяра в истинския ѝ смисъл. Отстъпническият протестантизъм поддържа, че оправданието, осигурено чрез Христовата смърт на кръста, покрива човека в греховете му, но че Неговата кръв всъщност не премахва греховете му. Тази лъжлива доктрина отлага премахването на греха за Второто пришествие, когато тогава грешниците биват магически преобразени. Отстъпническият протестантизъм и, официално от 1957 г. насам, лаодикийският адвентизъм твърдят, че Христос е изключително наш Заместник, но не и наш Пример. Една година преди 1888 г. сестра Уайт написа следното.

„Ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложa във вас.“ Вярвам с цялото си сърце, че Божият Дух се оттегля от света и че онези, които са имали голяма светлина и възможности и не са се възползвали от тях, ще бъдат първите, които ще бъдат оставени. Те са прогонили Божия Дух чрез своето огорчаване. Настоящата дейност на Сатана, който въздейства върху сърца, върху църкви и народи, би трябвало да стресне всеки изследовател на пророчествата. Краят е близо. Нека нашите църкви се надигнат. Нека преобразяващата сила на Бога бъде преживяна в сърцето на отделните членове и тогава ще видим дълбокото действие на Божия Дух. Самото опрощение на греха не е единственият резултат от смъртта на Исус. Той принесе безкрайната жертва не само за да бъде премахнат грехът, но и за да бъде възстановено човешкото естество, отново облагородено, съзидано наново от своите развалини и направено годно за Божието присъствие....

„Христос е стълбата, която Яков видя, чиято основа се опираше на земята и чийто най-горен прът достигаше до най-високите небеса. Това показва определения път на спасението. Ние трябва да се изкачваме прът след прът по тази стълба. Ако някой от нас накрая бъде спасен, това ще бъде чрез прилепване към Исус както към прътите на една стълба. Христос е станал за вярващия мъдрост и правда, освещение и изкупление....“

„Ще има някои страшни падения у онези, които мислят, че стоят твърдо, защото имат истината; но те не я притежават такава, каквата е в Исус. Един миг на небрежност може да хвърли една душа в непоправима гибел. Един грях води към втори, а вторият подготвя пътя за трети и така нататък. Ние трябва като верни Божии вестители постоянно да Го умоляваме да бъдем запазени чрез Неговата сила. Ако се отклоним и с един-единствен инч от дълга, ние сме в опасност да продължим по пътя на греха, който завършва в погибел. За всеки един от нас има надежда, но само по един начин — като се привържем към Христос и употребим всяка сила, за да достигнем до съвършенството на Неговия характер.“

„Тази благонравна религия, която омаловажава греха и която непрестанно се спира върху Божията любов към грешника, насърчава грешника да вярва, че Бог ще го спаси, докато той продължава в греха и знае, че това е грях. Така постъпват мнозина, които изповядват, че вярват в настоящата истина. Истината се държи отделена от техния живот и това е причината тя да няма по-голяма сила да изобличи и обърне душата. Необходимо е напрегането на всеки нерв, дух и мускул, за да се напусне светът, неговите обичаи, неговите практики и неговите моди...“

„Ако отмахнете греха и упражнявате жива вяра, богатствата на небесните благословения ще бъдат ваши.“ Selected Messages, book 3, 155.

Лъжливата „благовидна“ религия на отстъпническия протестантизъм бе установена като официално учение в самото начало на четвъртото поколение на адвентизма през 1957 г. Тя представи определение за оправдание, което „насърчава грешника да вярва, че Бог ще го спаси, докато той продължава в греха“. Кръстът учи, че „опрощението на греха не е единственият резултат от смъртта на Исус“, защото „Той принесе безкрайната жертва не само за да може грехът да бъде отстранен, но и за да може човешкото естество да бъде възстановено, отново облагородено, възсъздадено от своите развалини и направено годно за присъствието на Бога.“

Бунтът от 1957 г. показва, че семето на бунта, което бе посято през 1863 г., и което след това покълна през 1888 г., и което впоследствие бе наполявано от фалшивото послание, представено чрез книгата, публикувана през 1919 г. (The Doctrine of Christ), накрая бе принесло плода на едно открито провъзгласяване, че първоначалната „вяра на праведния“, представена от двете плочи на Авакум, сега е премахната и заменена с поквареното определение за „оправдание чрез вяра“, което съществува в отстъпническия протестантизъм. Непокорният пророк от Юда бе се завърнал в събранието на присмивачите и бе ял с лъжливия пророк от Ветил.

Вестта към Лаодикийската църква, която най-напред бе представена на движението на милеритите през 1856 година, а след това отново на Лаодикийската църква през 1888 година, бе отхвърляна на всяка стъпка. Тази вест на Джоунс и Уагонър, която според сестра Уайт беше едновременно и вестта към Лаодикия, и вестта за оправдание чрез вяра, бе отхвърлена под предлога, че бунтовниците, които я отхвърляха, всъщност защитават старите ориентири! Ориентирите, които те защитаваха, представляваха основа на тяхно собствено човешко изграждане, построена върху пясък.

Вестта за „оправдание чрез вяра“, която бе представена от Джоунс и Уагонър през 1888 година, включваше факта на истинското благовестие, което разкрива, че онези, които са оправдани, са също и осветени. Тя подчертаваше, че да бъдеш оправдан означава „действително“ да бъдеш направен свят, а не просто юридически да бъдеш „обявен“ за свят. Вестта на Джоунс и Уагонър, която сестра Уайт посочи, че е представляла години наред преди бунта от 1888 година, разкрива, че когато оправданието се вменява, освещението едновременно се предава.

Не може да бъде иначе, защото както оправданието, така и освещението се извършват чрез присъствието на Светия Дух във вярващия. Оправданието и освещението са просто две думи, които описват два елемента на едно дело, извършвано вътре във вярващия чрез присъствието на Светия Дух.

Тъкмо вестта на Моисей, която бунтовниците на Корей отхвърлиха, бе отново отхвърлена през 1856 г., после отново през 1888 г., а след това публично утвърдена като богословието на спасението на лаодикийския адвентизъм през 1957 г. Непрестанният бунт умори Бога, защото народът каза: „Всеки, който върши зло, е добър в очите на Господа, и Той благоволи в тях“; или: „Къде е Бог на съда?“

Те казваха: „онези, които съгрешават, са оправдани чрез кръвта на Христос, и Бог благоволи в тях, макар че продължават да грешат.“ Това е духовната измама, която е представена чрез вестта към Лаодикия (народ, съден), защото, въпреки че Христос определя лаодикийците като „окаяни, и нещастни, и сиромаси, и слепи, и голи“, те вярват, че са „богати, и забогатели, и нямат нужда от нищо.“ И в това състояние те всъщност са на самия праг да бъдат избълвани от устата на Господа.

Верните от историята на милеритите, които бяха устояли през преживяването на първото разочарование през 1844 година, както са представени от Йеремиа в глава петнадесета, стихове петнадесет до двадесет и първи, като верните строители на храма, на които бе обещано, че ако не се върнат в „събранието на присмивателите“, ще станат Божиите „уста“, се върнаха в „събранието на присмивателите“ (представено от лъжливия пророк от Ветил) и преминаха в лаодикийци, на прага да бъдат избълвани от Божиите уста, и не знаят това.

Състоянието на лаодикийския адвентизъм на 11 септември 2001 г. бе предобразено от състоянието на протестантите на 11 август 1840 г. Тези две истории бяха предобразени от заядливите юдеи, когато Светият Дух слезе при кръщението на Христос. Във всяка от трите истории един някогашен избран народ е бил — и сега е в процес — да бъде отминат. Вестителят на Завета, във времето на Йоан Кръстител, трябваше да влезе в завет с онези, които Петър определи като „избран род“.

Но вие сте избран род, царствено свещенство, свят народ, люде придобити от Бога, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега сте получили милост. 1 Peter 2:9, 10.

Петър посочваше новия избран народ на своята епоха, а това тогава беше християнската църква. Те бяха избрани като „избран род“ в период, когато Христос и Йоан Кръстител и двамата определяха предишния избран народ като рожба ехидни.

Рожби ехиднини, как можете вие, бидейки зли, да говорите добри неща? Защото от изобието на сърцето говорят устата. Матей 12:34.

Поколението, което е отминато, е „рожби ехиднини“, което е символ на Сатана — влечугото на библейското пророчество. Поколението, което е отминато, бе изпълнило чашата на

своето изпитателно време и в течение на четири поколения се бе утвърдило в характера на ехидната. Те бяха развили челото на блудница. Ето защо двадесет и петимата старейшини в осма глава на Езекиил са готови да се поклонят на слънцето. Те бяха оформили характера на папството.

„Вестта на третия ангел бе изпратена към света, за да предупреждава хората да не приемат белега на звяра или на неговия образ върху челата си или върху ръцете си. Да се приеме този белег означава да се стигне до същото решение, до което е стигнал звярът, и да се защитават същите идеи, в пряка противоположност на Божието Слово.“ Review and Herald, 13 юли 1897 г.

Белегът на звяра е белегът на човека на греха, който е римският папа и земният представител на Сатана. Да се достигне до същото мислене като звяра, означава да се достигне до същото мислене като Сатана, който е символично представен като пепелянка.

„За да си осигури светски придобивки и почести, църквата бе подведена да търси благоволенieto и подкрепата на великите мъже на земята; и след като така отхвърли Христос, тя бе склонена да отдаде вярност на представителя на Сатана — римския епископ.“ Великата борба, 50.

В последното поколение на един предишен избран народ техният характер отразява характера на Сатана. „Избраният род“, който в минали времена не беше Божий народ, бива избран чрез процес на изпитване, пресяване и очистване. Онези, които преминават успешно през процеса на изпитване, са избрани, за да бъдат в заветни взаимоотношения с Бога. Господ влезе в завет с християнската църква, после отново с милеритския адвентизъм, и Той прави това отново със сто четиридесет и четирите хиляди.

Когато Господ влиза в завет с новоизбрания Божий народ (който в предишни времена не беше Божий народ), Той идва при тях като Вестителя на Завета. Във всяка от трите истории, които изпълняват трета глава на Малахия, има вестител, който приготвя пътя за Вестителя на Завета. Първият вестител беше Йоан Кръстител, който беше прообраз на втория и третия вестител. Вторият вестител беше Уилям Милър. Заедно пророческите характеристики на Йоан Кръстител и Уилям Милър установяват характеристиките на вестителя, който приготвя пътя за идването на Вестителя на Завета и Неговото встъпване в завет със сто четиридесет и четирите хиляди.

Тримата вестители, които подготвят пътя за Христос, Който е Вестителят на Завета, за да дойде внезапно в Своя храм, онагледяват едно дело, което се извършва във времето на изследователния съд и завършва при изпълнителния съд.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пази Неговите заповеди, трябва да бъде подновен. „В онзи ден ще сключа за тях завет с полските зверове, с небесните птици и с пълзящите по земята твари; и ще строша лъка, меча и войната от лицето на земята, и ще ги направя да почиват в безопасност. И ще те сгодя за Себе Си завинаги; да, ще те сгодя за Себе Си в правда, и в съд, и в милост, и в милосърдия. Ще те сгодя за Себе Си и във вярност; и ти ще познаеш Господа.“

„И ще стане в оня ден: Аз ще послушам, казва Господ, ще послушам небесата, и те ще послушат земята; и земята ще послуша житото, и виното, и елея; а те ще послушат Езраел. И ще я посея за Себе Си в земята; и ще покажа милост към оная, която не беше помилвана; и ще кажа на онези, които не бяха Мой народ: Ти си Мой народ; а те ще кажат: Ти си мой Бог.“ Осия 2:14–23.

„В оня ден... остатъкът Израилев и избавените от дома Яковов... ще се подпрат на Господа, Светия Израилев, с истина.“ Исая 10:20. От „всеки народ и племе, език и люде“ ще има такива, които с радост ще откликнат на вестта: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът на Неговия съд.“ Те ще се отвърнат от всеки идол, който ги привързва към тази земя, и ще „се поклонят на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори“. Те ще се освободят от всяко заплитане и ще застанат пред света като паметници на Божиата милост. Послушни на всяко Божествено изискване, те ще бъдат признати от ангели и от човеци като онези, които „пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.“ Откровение 14:6–7, 12.

„Ето, идат дни, казва Господ, когато орачът ще настигне жетваря, и гроздоберецът — онзи, който сее семе; и планините ще капят сладко вино, и всички хълмове ще се разтопят. И ще върна [обърна] плена на Моя народ Израил, и те ще съградят пустите градове и ще ги населят; ще насадят лозя и ще пият виното им; ще направят и градини и ще ядат плодовете им. И ще ги насадя на земята им, и те вече няма да бъдат изтръгнати от земята си, която Аз им дадох, казва Господ, твоят Бог. Амос 9:13–15.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Трета глава на Малахия се изпълни във времето на Христос и във времето на милеритите, и тези две истории определят нейното изпълнение в последните дни. Сестра Уайт съотнася изпълнението на трета глава на Малахия с Христовото дело по очистването на храма.

„Като очисти храма от купувачите и продавачите на света, Исус възвести Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себелюбивите похоти, злите навици, които покваряват душата. Цитира се Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, с. 161.

Очистването на храма от Христос представляваше Неговото дело по очистването на сърцето на каещия се грешник. В Своето служене сред човеците Той два пъти очисти земния храм.

„Пророкът казва: „И видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от славата му. И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон, и стана жилище на бесове“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Вавилон падна, „защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). Що е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една фалшива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — естественото безсмъртие на душата. Много сродни заблуди тя е разпространила надлъж и нашир, „като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своего обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено оскверняване. Сред последните действия на Неговото служение беше второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, великият град, защото с виното на яростта на своето блудство напои всичките народи“ (Откровение 14:8). И в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.

В изпълнението на Малахия, глава трета, Йоан Кръстител беше вестителят, който подготви пътя за Исус, за да дойде Той, като Вестителя на Завета, внезапно в Своя храм и два пъти да го очисти. В Своего служение от три години и половина Той очисти храма в началото и в края на Своего служение, като по този начин показва, че делото на очистването има начало, което представлява края. Исус винаги илюстрира края чрез началото и, в съгласие с делото Си като Алфа и Омега, трите години и половина започнаха и завършиха с очистване на храма.

В края на трите години и половина Той проля кръвта, която потвърди завета, изпълнявайки предсказанието от девета глава на Данииел, че ще потвърди завета с мнозина за една седмица, в средата на която ще бъде отсечен.

И след шейсет и двете седмици Месия ще бъде отсечен, но не заради Себе Си; и людето на княза, който ще дойде, ще разрушат града и светилището; и краят му ще бъде с потоп, и до края на войната опустошения са определени. И той ще потвърди завет с мнозина за една седмица; а в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът, и поради разпространяването на мерзостите ще го направи пусто, дори до свършека; и определеното ще се излее върху пустото. Данииел 9:26, 27.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Страница след страница би могла да бъде написана във връзка с тези неща. Цели конференции се заквасват със същите извратени принципи. „Защото богатите му мъже са пълни с насилие, и жителите му са говорили лъжи, и езикът им е измамен в устата им.“ Господ ще действа, за да очисти Своята църква. Казвам ви истината: Господ е на път да обърне и преобърне институциите, наречени с Неговото име.

„Колко скоро ще започне този очистителен процес, не мога да кажа, но той няма да се забави дълго. Онзи, Чиято лопата е в ръката Му, ще очисти храма Си от нравственото му осквернение. Той напълно ще очисти хармана Си. Бог има спор с всички, които вършат дори и най-малката неправда; защото с това те отхвърлят Божиата власт и излагат на опасност своя дял в умиловението, в изкуплението, което Христос е предприел за всеки син и дъщеря на Адам. Ще си струва ли да следвате път, ненавистен на Бога? Ще си струва ли да сложите в кадилниците си чужд огън, за да го принесете пред Бога, и да кажете, че това няма значение?“

„Не е било според Божия ред толкова много да се съсредоточава в Батъл Крийк. Сегашното състояние на нещата е онова, което ми бе представено като предупреждение. Душата ми е болна от тази картина. Господ даде предупреждения, за да предотврати това деморализиращо състояние на нещата, но на тях не бе обърнато внимание. „Вие сте солта на земята; но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече не струва за нищо, освен да бъде изхвърлена вън и тъпкана от хората.“

„Апелирам към моите братя да се събудят. Ако не настъпи бързо промяна, ще трябва да изложим фактите пред народа; защото това състояние на нещата трябва да се промени; необърнати мъже не бива повече да бъдат управители и ръководители в едно тъй важно и свято дело. Заедно с Давид сме принудени да кажем: „Време е Ти, Господи, да действаш; защото те обезсилиха Твоя закон.““ Special Testimonies, 30, 31.